

KRISTUS OG DET GEOSTASJONÆRE AVLUKKET

Av billedkunstner Adolph Denis Horn (2013)

*Dagens viten svekker ikke Kristus som en
Frelser-skikkelse for menneskeheten.*

Tvert om, vi har å gjøre med reell logikk og dynamikk.

Er Kristus en skjebneskikkelse som stammer fra en ikke-jordisk kilde, fra et sted i vår galakse, som del av universet, og som har trådt inn i historien for å komme oss til hjelp på et kritisk stadium i menneskets utvikling? Er dette en utvikling som etter milliarder av år skulle ha nådd et meningsfylt resultat, men der det hadde oppstått en situasjon som har fått en rekke katastrofale følger ned gjennom historien - både for det enkelte menneske og for menneskeheten?

Den kristne teologi hevder at hans misjon var å forkynne nærværet av en åndelig dimensjon i tilværelsen, og at denne dimensjonen, kalt Gudsriket, representerte et fredens og gledens tilfluktsted for alle mennesker, fremfor alt for de undertrykte, fattige og ensomme. Men dette riket fantes ikke noe bestemt sted. Det fantes inne i oss, og det fantes omkring oss. Det var overalt. Og hvis vi «ble som barn igjen», ville det åpne seg for oss.

Utallige forsøk er gjort på å tolke og forklare skikkelsen, på å forstå fullt ut hans budskap, og den enorme virkning historien viser at han har fått. Tolkningene er konsentrert om troen på Kristus som en universell frelser-skikkelse – for å frelse oss fra negative virkninger i vår psyke. Det er denne religiøse oppfatningen som har vært dominerende. Hverken kirken eller dens kritikere synes villige til for alvor å teste Kristus-skikkelsen også *utenfor* religionens og historiens ramme – særlig med henblikk på de fakta om natur og univers som vi har fått fra vitenskap og forskning i vår tid, og som vi er en uløselig del av.

Oppgaven synes riktignok umulig av flere grunner. Mange fundamentale spørsmål blir ikke besvart, og kan kanskje aldri besvares. Bare volumet på det observerbare verdensrom vi befinner oss i er så gigantisk, at det lett får oppgaven til å virke utopisk. Dimensjonene, tidsepokene og de talløse, dramatiske hendelser under

utviklingens gang gjennom milliarder av år, forsterker inntrykket av oppgavens umulighet. Men et slikt overveldende inntrykk kan lett lede oss på villspor - hvis vi ikke tar alle observerbare elementer i betraktning. Vi må ikke la de enorme forskjellene hindre oss i å se de likhetene som er der.

Tross alle fantastiske oppdagelser i universet med alle dets merkelige objekter, vet vi ennå lite om det. For en ting er å oppdage noe, og mye er oppdaget, noe helt annet er det å forstå fullt ut hvilke sammentreff, og ikke minst mylderet av *mekanismer*, som har ført til det som oppdages.

Det merkelige er imidlertid, at tross alle teorier, alle spekulasjoner, alle trosretninger eller skråsikre påstander, så vet ingen årsaken til at universet begynte. Absolutt ingen! Men det synes som om det observerbare univers oppsto for 13,8 milliarder år siden. Dermed synes vi å vite, at så lang tid trengtes for å skape mennesket, fra de første atomene til de yngste, tunge molekylene milliarder av år senere; og fordi et produkt alltid vil fortelle mye om produsenten, både om produsentens karakter, hensikt, energi og virkemidler, og siden mennesket er det mest kompliserte astronomiske objekt vi kjenner, vil det være den mest logiske referanse å bruke når vi prøver å samle viten om produsenten.

Observasjonene viser at alt i dette enorme univers, fra det største til det minste objekt, er deler av en helhet som synes å ha startet på samme tidspunkt. Her finnes intet fast punkt. Alt er i bevegelse. Intet er heller påvist å være et totalt isolat uten noen tilknytning til resten. Derfor vil også mennesket være en del av denne helhet, og alt i oss, uansett hva det måtte være, vil være et resultat av myriader av prosesser som har skjedd like fra universets første øyeblikk til i dag.

Det er først med mennesket som referanse, at universet virkelig blir interessant – hvis man aksepterer mennesket som et suksessrikt og meningsfylt resultat av en styrt prosess som synes å ha nådd et mål. Det er dette vi skal vurdere når vi senere fører Jesus Kristus inn i bildet.

Er universet og alt det inneholder formet av «intelligent energi», og med naturlovene som «verktøykasse», eller er alt skapt alene av naturlovers mekanismer og tilfeldigheter uten å være styrt av noen form for bevissthet og intelligens? Dette har vært diskutert lenge, men uansett blir svaret kort og godt at vi vet det ikke. Men lar denne mangel på svar oss bli tilbake bare henvist til gjettnverk?

Oldtiden greide ikke å løse dette mysterium på annen måte enn ved å tro at en overjordisk intelligens engang skapte alt i løpet av meget kort tid - på et øyeblikk eller på få dager. Hvor denne overjordiske intelligens kom fra visste ingen. Man forestilte seg neppe spørsmålet. Denne mangel på kunnskap førte oldtidens mennesker inn i en verden der en form for ukjent energi løste alle spørsmål i en fei. Dette har ført oss inn på en blindvei vi ennå ikke har kommet ut av. Det avsløres av den stadige strøm av oppdagelser om den eksistensielle situasjon vi befinner oss i, og som viser at vi fjerner oss mer og mer fra oldtidens feilaktige oppfatning av vår *fysiske* virkelighet.

Nøytrale eller objektive observatører finnes ikke, og det er neppe mulig all den stund vi befinner oss midt inne i situasjonen. Vi har ingen referanse til noen tilstand utenfor slik at den blir mulig å måle. Enten man tror på en religion eller på vitenskapen eller på en ideologi eller er «ikke-troende» av eller annen type, står alle likt. På helt sentrale punkter som gjelder vår eksistens og opprinnelse, kan vi bare fastslå at uansett vet ingen noen ting.

For oss billedkunstnere kan imidlertid mysteriet belyses på en annen måte enn den tradisjonelle. Vi står i en skapende prosess der *fremdriften og visse virkninger* er forbløffende analoge med det som har skjedd i naturen ned gjennom tidene. Vår måte å skape på er ledd i en hovedregel. For å forstå dette, må vi fjerne noen misforståelser hva angår det å skape. Det synes nemlig å være en rådende oppfatning at å skape uten noen styrende intelligens, fører til at det kun dukker opp en vrimmel av slump og vilkårligheter. Hvis derimot en skapende bevissthet styrer prosessen, regnes den som målrettet og uten innslag av noen avvik.

I prinsippet er det slik man trodde i oldtiden. En guddommelig magiker oppe i atmosfæren kunne bare si «Bli!», og dermed styrtet all materie straks på plass. Og han kunne ikke gjøre feil. Man har ikke lagt merke til, eller hatt viten om, at også i en bevisst, skapende prosess dukker det underveis opp den samme vrimmel av tilfeldigheter som kan påvirke prosessens retning, også om det måtte skje innenfor et gitt motivs grense. Det er et av dette skriftets poenger å påpeke dette viktige moment.

Det bevisste består i stor grad av å evaluere de tilfeldigheter som best synes å føre prosessen fremover mot det mål som måtte søkes, men som det ikke vites nøyaktig hvor befinner seg. Stanser fremdriften helt opp av en eller annen grunn, og det gjør den tidvis, kan man tvinges til å gå drastisk til verks, enten ved å skrape vekk store deler av

et bilde i håp om å få prosessen i gang igjen, eller ved rett og slett å vrake det mislykkede produkt og begynne på nytt.

Livets utvikling på jorden forteller den samme historien. For å nå det fantastiske resultat *mennesket* - et bevisst, intelligent objekt - måtte livet bruke uendeligheter av prøving og feiling - noe nettopp det enorme tidsrommet viser. En rekke naturkatastrofer, enkelte var nær ved å utrydde alt liv på jorden, tvang livet til å starte om og om igjen. Til slutt ga dette ustoppelige drama et overraskende resultat: Universets tilsynelatende døde, fysiske materie åpenbarte seg som et bevisst levende, følsomt objekt med intelligens - *og ikke minst med moral*.

Vi har å gjøre med et grunnleggende, eksistensielt problem; for menneskene synes ikke å kunne erkjenne det faktum, at de er en del av galaksenes univers. I sin geostasjonære virkelighetsoppfatning er de så jordbundne at de ikke greier å innse at de vel så mye er astronomi som biologi. Bruker vi derfor mennesket som referanse, slik det er i realiteten, nemlig en detalj i et galakseobjekt, får vi et innblikk i universet som kan utdype vår forståelse for vår eksistensielle situasjon på en måte som kan gi målrettede resultater – endog sensasjonelle resultater.

Mentalt kan vi ikke lenger leve i et jordbundet avlukke totalt isolert fra det stjernesystem og det kosmos vi er en uløselig del av, og der vi holdes fast av mektige naturkrefter – nesten uten å merke det. Hva vi enn gjør er det egentlig vår galakse, Melkeveien, som gjør det. Hvis du leser en bok, hvis du sover, drømmer, spiser, lever; kort sagt hva som helst, stort eller smått; så blir det hendelser i galaksens system og ikke i noe isolert avlukke utenfor galaksen.

Slik vil det også være med alle følelser og tanker du måtte ha. Har du dårlig eller god samvittighet? Gjør du noe riktig eller galt? Alt slikt er hendelser ikke bare på jorden, eller i solsystemet, eller i galaksen, men det blir også detaljer i den store helheten. Derfor - bærer du på en sorg over noe, eller er glad for noe, så blir dette også universets sorg eller dets glede.

Har noe lignende skjedd på andre planeter i vår eller andre galakser, selv om intet er observert så langt? Det kan vi ikke se bort fra; men vi må heller ikke utelukke den *mulighet*, at dette kan være et sjeldent fenomen i kosmos. At mennesket kan være et ekstraordinært avvik fra en regel.

«Når vil det gå opp for oss,
at vår galakse også er et moralsk objekt?»

Når vil det gå opp for oss, at vår galakse er ikke bare et fysisk objekt, det er også *et moralsk objekt*. Hvordan vet vi det? Fra tidlig i menneskenes historie, vi vet ikke når, har vi evaluert godhet og det gode for å være det mest prisverdige, mens å gjøre det onde er avskyelig og destruktivt. Av den grunn følger at godhet, rettferdighet, medfølelse, barmhjertighet, omsorg, vennlighet og lignende menneskelige holdninger, er typiske for galaksens moral - og i videste forstand for universets moral.

Hva som er utspringet for disse mekanismene vet ingen, vi kjenner ikke engang mekanismene. Vi bare vet at det må være noe skjult inne i galaksen, en moralsk energi som menneskene får sin del av – og følgen er at de setter godhet som det høyeste nivå. Dette preger våre holdninger, og har gjort det siden oldtiden, og den praktiske konsekvens er at vi søker å innrette våre samfunn etter det. Slik vet vi at vårt univers har en moralsk dimensjon. Hvis noen anser at dette ikke har noe med kosmos å gjøre, at de allikevel anser seg som nøytrale eller objektive, så befinner de seg i en umulighet. De befinner seg i *det geostasjonære avlukket*. De lever i den illusjon at de kan melde seg ut av det univers de er en uløselig del av. Hvor skal de dra?

Allerede ved universets start må den energi som oppsto ha hatt helt bestemte karaktertrekk. Et råstoff med spesielle egenskaper som da det ble organisert på bestemte måter, til slutt åpenbarte seg som alt annet enn noen nøytral masse. Råstoffet - et meget varmt plasma som oppsto momentant etter det såkalte «Big Bang», er det umulig å forestille seg hadde noen form for liv og bevissthet. Men den voldsomme «energipakken» som oppsto, må på en eller annen måte ha hatt innbakt i seg alle elementer nødvendig for å skape det univers vi kan observere, og som langsam fremmet utviklingen av organisk liv, bevissthet, intelligens og moral. «Pakken» med alle disse nødvendige elementene, kan ha vært selve den utløsende årsak til at eksplosjonen skjedde. Det må ha vært en skapende form for energi som brukte og stadig bruker naturlovene som «verktøykasse» for å fremme sitt verk.

Hvis noen mener dette ikke er mulig, kan de eventuelt henvise til den viten vi har idag, og som foreløpig ikke synes å bevise noe i den antydende retning. Men de har et forklaringsproblem. De må blant annet sannsynliggjøre at universet kan kuttes opp i biter som ikke har noe med hverandre å gjøre. Bitene er utviklet hver for seg; slik at ser man bakover noen milliarder år, så finnes det ikke engang den minste antydning til noe *forstadium* til den godhet og vennlighet som spiller en så stor rolle mennesker imellom. Hvordan vil de løse det

problemet?

Men fordi menneskene, som del av helheten, viser at universet både er bevisst, intelligent og har en sterk moralsk kraft som påvirker oss og former våre liv, er det logisk at også det mektige kosmos er styrt av den samme intelligente energi skjult i dets masse, som opprettholder presset i fremdriften, og som har utviklingens mylder av hendelser under kontinuerlig observasjon og evaluering. Prosessen omskaper energien ikke bare til fysiske objekter, men som mennesket viser, også til objekter som dokumenterer tilstedeværelsen nettopp av en opphøyet moralsk virkelighet: Nærværet av godhet og vennlighet i galaksen. *Vi står med andre ord overfor det faktum at vårt kosmos har personlighet.*

«Faktum viser at vårt kosmos har personlighet.

Som allerede antydnet har det å skape mennesket vært en lang prosess. Det har vært et utall av blindveier å søke i, ufattelig mange mekanismer å utprøve, mange katastrofer å overvinne. Gjennom milliarder av år. For å nå målet - det fullkomne objekt som skulle vise hva universet virkelig er og søker å konkretisere; det mål som viser produsentens hele karakter, og der produsenten skaper et resultat «i sitt bilde». Et mål som er meningsfylt, på samme måte som en kunstners arbeid er det.

Tross alle ubesvarte spørsmål, tross alle mekanismer som må være der, men som vi ennå ikke kjenner, tross vår mangel på kunnskap om hva som var årsaken til at universet og dets naturlover oppsto, og at de ble akkurat slik de ble, og hvordan livet har utviklet seg, og tross mangelen på beviser, foretar denne skribent et valg som finnes logisk: Nærværet av en personlig, universell bevissthet som søker et mål. Det er faktisk mulig å bruke billedkunstens fremdrift som prinsipp og metafor for å belyse dette.

Med mennesket som referanse, som en del av universet, vet vi altså at vi har å gjøre med en bevisst energi, et skapende kosmos bestående av objekter i forskjellige størrelser. Alt er i *bevegelse*, i likhet med menneskene, og bevegelsene kan ikke være tilfeldige, likegyldige eller meningsløse, selv om de ofte kan virke slik, selv om det synes å være enormt med overflødig materie. De har samlet en hensikt, og det ferdige produktet viser nettopp det. Det søkes mot et mål, og for å lykkes med å nå målet, var det nødvendig å skape et biologisk, astronomisk objekt; ikke bare arten mennesket, men fremfor alt dets

hjerne med dens ufattelige hundre milliarder celler.

Men noe er gått feil. Produsenten har fått et alvorlig problem. Det har vist seg umulig å nå målet uten å få dette problemet med på kjøpet. Naturen viser at det er en grense for alt. Det er en grense for hvor stort, hvor mange, eller hvor komplisert noe kan bli. For å bli seg bevisst sin eksistens, måtte vår fantastiske hjerne utvikles til nettopp et så høyt og komplisert nivå at den samtidig må ha kommet inn i en ustabil sone. Eller for å si det med Parkinsons tredje lov: «Ekspansjon betyr kompleksitet, og kompleksitet forfall».

Den indisk-amerikanske astrofysikeren Subrahmanyan Chandrasekhar var den første som påviste at en stjerne ikke måtte være større enn 1,4 solmasser for å få en stabil utvikling. Hvis massen overskred denne grense, ville stjernen bli ustabil og sluttelig bryte sammen til et sort hull. Finnes en tilsvarende *biologisk* «Chandrasekhars grense» som utviklingen av vår hjernes kompleksitet har overskredet? Vil en følge av dette være menneskenes sårbare, ofte ustabile, mentale helse, de til tider tunge depresjoner, «sorte hull», mye forvirring og lignende psykiske problemer – i tillegg til ondskap og en rekke beslektede effekter som destruerer og lammer ikke bare mennesker, men også menneskelige samvær og hele samfunns-systemer? Og endog kan true vår eksistens?

Hvor absurd dette enn måtte forekomme noen, er det nærliggende å se en beslektet situasjon som skjer under arbeidet med et maleri. Det oppstår et eiendommelig fenomen: *Allerede fra start begynner bildet å leve sitt eget liv, uavhengig av kunstneren*. Etter 55 år som billedkunstner har jeg ennå ikke forstått årsaken til hva det er som skjer. Jeg har ikke full kontroll over *fremdriften* i bildet. Og hvis maleriets merkelige *egenliv* ikke tas i betraktning under prosessen, så kan bildet kjøre seg fast før eller senere.

Ettersom bildet utvikles, finnes en slik risiko for at et negativt element i bildets «egenliv» kan vise sitt nærvær. Jo mer bildet utvikles, jo mer komplisert det måtte bli, desto større risiko for at inspirasjon og energi kan dø ut. Bildet «faller inn», det blir «meningsløst», og begår i verste tilfelle «selvmord». Min erfaring viser at på dette stadium i arbeidet vil det sjelden lykkes å klatte på bildet for å få energien tilbake. Problemet søkes løst ved at store deler av bildet brutalt må fjernes; men de rester som kunstneren måtte la bli tilbake, kan danne grunnlag for nytt motiv - i en annen men mer fruktbar retning.

I prinsippet sees en tydelig analogi med den «teknikk» som ble brukt på jorden i geologisk tid. Epokene avsluttes gjerne fordi

katastrofale hendelser tvinger livet til å endre seg, eller begynne på nytt. *Uten disse katastrofene - intet menneske*. En sannsynlig underliggende årsak i en *bevisst* prosess, ville være at prosessens egen fremdrift av ukjent grunn hadde stagnert og at problemet ikke lot seg løse på det valgte sporet. Målet kunne ikke nås med den utvikling som var i ferd med å skje. «Noe» merket det. Nedfall av en asteroide, enorm vulkanisme eller voldsomme utbrudd på solen er eksempler på hvordan problemet søktes løst. Det måtte startes på nytt. Som billedkunstner er jeg helt fortrolig med denne naturens «teknikk» - og har brukt den flere ganger.

Men grunnen til at den oppståtte krisen tross alt kunne vendes til et positivt resultat, er at bildets «egenliv» balanseres av et «motliv», en bevisst form for inspirasjon og energi som styrer mot det mål som søkes. Disse konkurrerende elementer i arbeidets fremdrift kan være fruktbare, men gir tidvis en følelse av å være på jakt etter et spøkelse. Det er noe der, noe du kan observere og erfare, men noe som synes tvetydig. Du vet ikke hvilke mekanismer som er involvert. Ingen oppskrift finnes. Du må rett og slett la din intuisjon, dine følelser, evaluere hva som er riktig - og et gode å gjøre. Du må greie å fange inn motivets *stemning* på en måte som både bildet og du selv er tilfreds med. Når du lykkes, sier maleriet selv stopp.

I en bevisst skapende prosess, der det brukes et ekstremt komplisert verktøy som hjernen, vil dette være et latent problem hele tiden. Det krever *absolutt nærhet under prosessen* for å møte problemet. Det er derfor ikke mulig å sitte i ro for eksempel på Dovre og male et bilde i Oslo ved hjelp av «vikarer» som veiledes telefonisk om hvordan bildet skal utføres. Et slikt samarbeid er dømt til å mislykkes. Det vil raskt oppstå komplikasjoner, misforståelser, motsetninger og stridigheter.

Oldtidens stillestående monoteistiske trosbegrep har aldri beskrevet noen virkelighet. Koranens beskrivelse viser det. Foruten at det islamske gudsbildet er oppsplittet og fullt av selvmotsigelser, er han en mannsfigur som sitter stille på «en stor trone». Tronen bæres av åtte andre mannsfigurer («engler»), og hele ekvipasjen står i ro «over vannet». Denne oppfatningen er feil både som metafor og som en reell beskrivelse. Det samme er påstanden om at det ikke er noen avvik i det Allah har skapt.

Absolutt intet er dokumentert å være i ro noe sted i solsystemet eller universet, og intet er uten avvik. Det er dette som er årsaken til at mennesket i det hele tatt eksisterer. *Uten avvik, intet menneske*. Universet er avvikenens univers.

Kunstnerens nærvær er helt nødvendig. Å tro at den skapende, moralske kraft bare kan sitte stille på en tronstol på det fjerne «Dovre» og la katastrofer skje i «Oslo» uten å røre på seg, uten å la seg affisere av noen kriser annet enn å komme med påbud blandet med trusler om evige, grusomme straffer hvis påbudene ikke følges, avslører mangel på empati og forståelse. En reise til «Oslo» er uunngåelig. Kjernen i en slik prosess er alltid skaperens *personlige nærvær på stedet*. Det trengs en moralsk energi til å stå imot de destruktive avvik i fremdriften, og å føre den til et trygt sted.

«Senteret i en bevisst
prosess er alltid skaperens
personlige nærvær»

Den bevisste, skapende fremdrift har selvsagt lenge observert de katastrofale følger av sitt meget innviklede håndverk. Prosessens kompleksitet skapte en labilitet som ødela den gode og byggende hensikt, en hindring på vei mot det meningsfylte og stadig klarere målet. Det gjaldt å finne tidspunktet for å tre inn i prosessen og komme menneskene til hjelp. Ikke ved å sitte i ro på noen tronstol noe sted, men personlig å reise fra «Dovre» til «Oslo» og selv tre inn blant menneskene. Der skulle det vise seg nødvendig å bruke den metode for å rydde vei som denne gang skulle melde Gudsrikets komme: Katastrofen på Golgata. Det selvvalgte nederlaget. Og den fornyede kraft med gjenreisningen påskemorgen.

Eller er dette bare en myte sammenlignet med noe så gjespende ordinært som hvordan universet startet og hva som ble ettervirkningene av dette? Til syvende og sist er det jo bare spørsmål om et valg. Vi kan velge mellom det bevisst skapende, kraftfulle, moralske univers - med mennesket som referanse - eller «verktøykassen» og kun den, det mekaniske, upersonlige, der mennesket med alle dets mylder av ikke-mekaniske elementer, vil gjøre mennesket til et ekstremt vanskelig forklaringsproblem.

Dette essay velger vår virkelighet. Det synlige og det usynlige. Det er ikke lagt skjul på alle problemene som foreligger, enten det skapes noe så sært som et maleri, eller noe enda særere – et univers. Tross forskjell i dimensjoner har begge flere forbausende likhetstrekk. Men bare menneskene selv kan gi oss de viktige sporene inn i dette ukjente - der produsenten finnes et eller annet sted. Vi observerer og erfarer tilstedeværelse av merkelige fenomener som vi ikke kjenner årsakene og virkningsmekanismene til. Som vi ikke kan veie og måle, som vi ikke kan se. Men de er uansett reelle. De får følger for vår måte

å være på og skape på. De viser at vi lever i et moralsk univers som holder oss under observasjon, og som har en bevissthet *som vi har fått et stykke av fra galaksen, fordi vi er en uløselig del av det samme personlige objekt*. Et univers ikke i forstokket ro, men uavlatelig i skapende bevegelse og konstant lyttende og søkende. Søkende for å gi svar.

Det er slett ingen motsigelser i en Kristus-inkarnasjon på jorden i historisk tid. Ikke hvis vi tar med alle observerte faktorer som vi vet er der, selv om vi ennå ikke kjenner de underliggende mekanismer. Var hans misjon med døden på korset et psykologisk mesterstykke for å komme helt nær alle som «strever og har tungt å bære» - for å bryte alle sinnets bånd og å sette oss *virkelig fri* - og for å åpne for oss et Gudsrike inn til en evig glede?

Det synes aldri å være mangel på dem som ikke lar noen sjanse gå fra seg til å minne oss på de overgrep kirken har gjort seg skyldig i gjennom tidene, og hvor svake kår nestekjærligheten har hatt mang en gang der den skulle virke i hans spor. Men i rettferdighetens navn bør dens kritikere ikke overse de gangene den har virket - og at talløse millioner gjennom tidene har funnet en indre fred og glede og et håp i å søke hans Gudsrike for å bli «virkelig fri». Og i vår tid, fremfor alt, ikke overse at Menneskerettighetene, som vi ønsker oss beskyttet av, bygger på den kristne humanismen og viser at han stadig er her, selv om samtidens øredøvende larm ofte hindrer oss i å få øye på ham.

Adolph Denis Horn er født i Oslo 1933, oppvokst i Larvik. Maler og grafisk designer. Utdannet ved Statens Håndverks- og Kunstindustriskole 1951-1955. En lang rekke utstillinger gjennom årene. Senest med separatutstilling 2010 i Rådhusgalleriet, Oslo Rådhus. Representert i Nasjonalmuseet med 4 malerier og flere tegninger.